

ПРО СТАРИХ, МОЛОДИХ І МАЛИХ

ЄВГЕН БАНДУРЕНКО

Про те, як батько й мати вкладали Гриця спати

Завечорілося – й батьки
Уклали Гриця спати,
Самі ж пішли читать книжки
До другої кімнати.

Лежить у ліжку Гриць сумний
І спать ніяк не хоче,
Бо й він “Барвінок” би новий
Теж почитав охоче.

Стоїть у хаті тишина,
І чують батько й мати,
Як Гриць вертітись почина
І жаїбно зітхати.

– Чи, синку, ти заснеш коли?
А Гриць зітхає знову,
Й, переморгнувшись, завели
Батьки таку розмову:

– Сходи-но, батьку, й принеси
Холодної водиці.

– Он Гриць не спить, то й попроси
Хай збіга до криниці.

Не встигли після слів отих
Вони й очима стріться,
Як донеслося враз до них
Гучне хропіння Гриця.

Запитав мене моряк,
 Чи боюсь я качки.
 Я на дядька моряка
 Гордо так дивлюся:
 – Та я, навіть, гусака
 Зовсім не боюся!

ГРИЦЬКО БОЙКО

Додумався

Покарав малого тато, –
 Той стоїть в кутку кімнати.
 Плаче хлопчик і рида.
 Дума хлопчик: “Не біда!
 От як виросту – кімнати
 Буду круглі будувати.
 Буде хата в нас така:
 В ній ні одного кутка!”

Барабан

В магазині тато мій
 Барабан купив новий.
 Ще й дві палі невеличкі –
 Це для мене й для сестрички.
 Ми з сестричкою мирились –
 Барабаном ми ділились:
 Трохи я побарабаню,
 Потім дам сестричці Гані.
 Барабаню знову я.
 Потім черга не моя....
 Тато каже: - Перестань!
 Перестань, не барабань!
 Бо від цього барабана
 Я глухим, напевно, стану! –

Відповів йому я вмить:
 – Треба ще один купити!
 Ми удвох побарабаним
 І відразу перестанем.

Не загублюся!

Вийшов синочок
 Сам в дитсадочок.
 Вчить його мама:
 – Йди собі прямо!
 Йди, та дивися –
 Не загубися!...
 – Добре, мамусю,
 Не загублюся!
 Я ж вам не голка,
 Я ж вам Миколка!

Зрозумів

– Ти, навіщо, синку, –
 Запитав раз тато, –
 В ліве вухо
 Запихаєш вату?
 – Ти ж казав, що в мене, –
 Син відповідає, –
 Те, що в праве входить,
 В ліве вилітає.

Тепер усім ясно

Чай хазяєчка мала
На вечерю нам несла
Хоч ступала тихим кроком,
Підсковзнулась ненароком,
Чашка з блюдечком додолу
Покотилась і розбилась.
Мама сплеснула руками:
– Як це сталося? – каже мама.
– А ось так! – і тут дівчатко
Повторило все спочатку:
Друга чашка біля столу
Покотилася додолу.
Покотилась і розбилась –
Черепочки розлетілись...
Тепер усім ясно!

Знов почну

Ніяк не вгамує
Бабуся дитину, –
Малий релетусе
Вже цілу годину.
Та раптом стихає
Ниття голосне...
Бабуся зітхає:
– Нарешті засне!
А з ліжка дитина:
– Ні, ні – не заспу!
Я трошки спочину
І знову почну!

Знайду

– Нащо калози ти взуваєш?
– Я в них на вулицю піду!
– Але ж грязюки там немає...
– Нічого, – я її знайду!

Юрко і молоко

– Ану, скажи: “Молоко”.
– Моня! – випалив Юрко.
– Що? Не вмієш? Навчимо!
Вимовляй за мною: “мо”.
· МО.
– Бачиш, як нам повезло! –
Певно, вимовиш і “ло”?
– ЛО.
– Дуже добре! Ну й Юрко!
А тепер повторюй: “ко”.
– КО.
· Молодчина ти, Юрко!
Ану, скажи: “МОЛОКО”.
– Моня!

Малюнок дідусеві

В зошиті малюю
Гарним олівцем:
На горі стою я
Поряд з баранцем.
Рідного дідуся
Дуже я люблю,
Я йому малюнок
У листі пошлю:
– Дорогий дідусю!
Вам картинка ця!
Вам привіт від мене
І від баранця!

Внучатко і курчатко

Бабуся каже:
– Глянь в гніздечко:
Курчатко клюнуло з яєчка.
Пита здивовано внуча:
– А влізло як туди курча?

Бабуся і внук

Бабуся внука колисає,
А внук ніяк не засинає.
Розповіла вже всі казки,
І віршики, і приказки.
Стомилася, та все ж співає,
А внук ніяк не засинає.
Аж враз в кімнаті тихо стало –
Мабуть, уже заколисалася...

Та ні, знов пісенька луна
Яксь тонка і голосна.
Піду в кімнату подивлюся –
Щось наче голос не бабусі.
Зайшов – побачив я дива:
Бабуся спить, а внук співає!

Про Степана і сметану

Степану спалось непогано:
Вночі приснилася сметана,
Але у нього, як на зло,
З собою ложки не було.
А вдруге з ложкою ліг рано –
Так не приснилася сметана.

Чому зупинився годинник

– Щось годинник, – каже тато,
Раптом зупинився.
Треба в чистку віддавати,
Мабуть запилився...
– Звідки взятись тому пилю? –
Мовила Галинка. –
Я ж годинник з милом мила:
Там нема й пилюшки!

Як роблять сітку

– Як роблять сітку рибаки?
– А дуже просто, бач, руками.
Беруть маленькі дірочки
І їх облутують нитками!

Коріння і насіння

– А ти, татку, в школі вчився
– Учився, Сергійку.
– А то правда, що ти, тату,
Був одержав двійку?
– Було таке, траплялося...
Малий засміявся:
– Тоді мама правду каже,
Що я в тебе вдався!

Булка з маслом

Стоїть і гірко плаче Надя:
Віддайте булку з маслом, дядю!
Та я ж не брав, дівчатко миле...
А ви на неї, дядю, сіли!